

LÉLEKHORGONYOK

Blood Bonds

Vérkötelékek

J. BREE

LÉLEKHORGONYOK

Blood Bonds

Vérkötelékek

J. BREE

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
J. Bree: *Blood Bonds – The Bonds that Tie #3*
First published in 2021 by J. Bree

FORDÍTOTTA
Ballai Mária

SZERKESZTETTE
Takács Gábor

BORÍTÓTERV ÉS ILLUSZTRÁCIÓ
Emilie Snaith

ISBN 978-963-636-834-0

Minden jog fenntartva

Copyright © J. Bree 2021
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Ballai Mária 2026

Előszó

Olí

A kórházban hideg van, és nagy a hangzavar.

A kötelékem elcsendesedett a mellkasomban. Azt hiszem, miután a védelmemre kelve kimerészkedett, egy időre kielégítette a csillapíthatatlan vérszomját, de tudom, hogy ez nem fog sokáig tartani. A sóvárgás és a vágyakozás mindössze kis időre hagy alább, mintha mindent fel akarna emészteni.

– Oleander? Oleander Fallows? Jóságos ég, milyen kicsi vagy abban a nagy ágyban! Szinte csak a hosszú, szőke hajadat látom. A horgonyaid nagyon fognak örülni, ha megtudják, hogy sértetlenül megúszta az autóbalesetet.

Képtelen vagyok a nővére nézni, holott barátságos hangon szól hozzám. Az arcomat eltakaró hosszú hajtincsekre összpontosítok. Nem szőkék, hanem inkább

ezüstösek, holott tegnap még feketék voltak. Bármilyen is történt a kocsiban, az kiszívta a hajam színét.

Minden erőmmel próbálom megakadályozni, hogy kicsorduljanak a szememben összegyűlt könnycseppek.

A nővér csettint egyet a nyelvével, majd leül mellém az ágy szélére, és gyengéden megpaskolja a kézfejemet.

– Semmi gond. A főnővér szólt, hogy a horgonyaid már úton vannak. Nagy a titkolózás körülöttük, szóval biztosan fontos emberek. Tudom, hogy legalább az egyikük elég idős ahhoz, hogy a gondozód lehessen. Ő intézte el azt is, hogy külön szobát kapj, szóval biztosan magasabb körökben mozog. Ne félj! Semmi bántódásod nem eshet, ha egy ilyen horgony gondoskodik rólad.

Minél tovább beszél, annál jobban feldühíti a kötelékemet.

Abban a pillanatban nem fogtam fel, hogy miről is van szó, de a nővér azt akarta elérni, hogy megnyíljak neki. Ki szeretne volna deríteni, kihez tartozom, hogy aztán eladhassa másnak ezt az információt. A kötelékem tudta ezt, és arra készítetett, hogy fogjam be a szám. Általában undorral tölt el a létezése, az ilyen helyzetekben viszont mindig hallgatok rá.

– Belinda? Te meg mit keresel itt? Hagyd békén Oleandert!

June nővér az ajtóban állva ellenségesen méregeti a másik nőt. Csípőre teszi az egyik kezét, mintha kész lenne azonnal elrángatni mellőlem Belindát. Amikor

magamhoz tértem a kórházban, őt láttam meg először, és ő közölte velem, hogy a szüleim meghaltak a bal-
esetben. Ezt már akkor is tudtam, de megkedveltem őt
amiatt, ahogyan ezt elmondta nekem, és ahogyan azóta
is bánt velem. És ami még fontosabb, hogy megbízta-
m benne.

Kissé ellágyul a tekintete, amikor rám néz.

– Mindjárt hozzák az ebédet. Amint végeztél vele, be-
jön hozzád egy pszichológus beszélgetni. Eltartott egy
darabig, mire ideért, de ő a város legjobbja. A horgo-
nyod gondoskodott arról, hogy őt kapd.

Belinda megint rám villantja a tekintetét, amikor vi-
szont kinyitja a száját, June belép a szobába, és bele-
fojtva a szót közli vele:

– Írásbeli figyelmeztetésben foglak részesíteni. Most
pedig tűnj el innen, és ne üsd bele mindenbe az or-
rodat!

Belinda magában pufogva feláll, megvető pillantást
vet a felettesére, és kicsörtet a szobából. June rá sem néz.

Végre felemelem a fejem, és alaposan végigmérem az
idősebb nőt.

– Nem akarok a horgonyaimról beszélni – jelentem
ki bizonytalanul, mereven.

Bólint. Kissé kihúzza a függönyt, mire előnti a fény
a szobát.

– Legjobb, ha ez így is marad, amíg ide nem érnek –
feleli. – Itt a falnak is füle van. Elég annyit tudnod,
hogy minden rendben lesz, amint ideérnek.

Bólintok, és követem a tekintetemmel, miközben a szobában sürgölődik. Abban reménykedem, hogy itt marad, amíg meg nem érkezik az étel. Beszélgetni akarok vele, be akarom avatni abba, mi a fene folyik itt, de mintha csomót kötöttek volna a nyelvemre. June ránéz a laboreredményeimre, aztán elmosolyodik, és szó nélkül kísétál a kórteremből.

Amint becsukódik mögötte az ajtó, összeszorítom a szemem. Ismét megszólal a hang a sarokban, mire szétterjed a rettegés az ereimben.

– Azt hittem, már sosem mennek el. Hol is tartotunk, halálos kis lélekfosztóm? Ó, igen... Épp arról meséltem, mit fogsz művelni a horgonyaiddal, ha itt maradsz velük. Rengeteg fájdalmat és szenvedést élnek majd át, rengeteg pusztításnak lesznek tanúi csak azért, mert melletted vannak. Sokkal nagyobb biztonságban lenne mindenki, ha velem tartanál.

North

Több száz rémálomba illő lény kószál a táborban, és nekik köszönhetően úgy hullanak körülöttünk az ellenségeink, mint a levelek. Szerteszét szóródnak a végtagjaik, és darabok hiányoznak a törzsükből.

Három bevetési egység van velünk, de amíg folyik a mészárlás, tartják a távolságot, mert a hírhedt Draven-rémálmok nem tesznek különbséget barát és ellenség között az őrjöngés közepette. Ilyenkor kizárólag annyit érzékelnek a valóságból, hogy addig csócsálhatják az őket körülvevő testeket, amíg vér nem csöpög a szájukból, és kísérteties, természetellenes fénnel nem ragyog a szemük.

Ez egy régebbi tábor, jobban ki van építve, és olyan fenoménnek töltik meg, akiknek már teljesen átmosták az agyát. Hónapokba fog telni, mire sikerül újra észhez téríteni őket. Bárcsak nagyvonalúan azt mondhatnám,

azért vagyunk itt, hogy megmentjük őket, hogy hónapok óta szemmel tartottuk ezt a tábor, és kiterveltük, hogyan juttatjuk haza a foglyokat a családjukhoz – és ez papíron így is van.

Ugyanakkor mivel ez egy régóta fennálló tábor, nagyon sok dokumentumra is bukkantunk benne, Gryphon pedig már-már megszállottan szereti átfésülni az Ellenállással kapcsolatos összes információt. Nem nehéz rájönni, hogy miért. Tud valamit a horgonyunkról, amit nem akar megosztani velünk, de ha megtalálja, amit keres...

Akkor talán végre mindannyian választ kapunk a kérdéseinkre.

Statikus sercegés tölti meg a fülhallgatót, aztán meghallom Gryphon hangját.

– A foglyok a legnagyobb sátorban vannak a keleti oldalon. Bravo egység, induljatok meg arrafelé!

Előveszem az egyik fegyveremet, majd kinyújtom a tenyerem, hogy visszahívjam a rémálmaimat, mert az ellenállók nagy részével már végeztek. Nincs kizárva, hogy páran életben maradtak, ezért is hordok magamnál fegyvert, most viszont már ártatlanoknak is nagyobb eséllyel eshet bántódásuk, úgyhogy nem tombohhatnak tovább szabadon.

A legtöbb lény engedelmesen visszaolvad belém, de a többi acsarkodva és dühöngve vonul vissza. A legnagyobb, akit *nem vagyok hajlandó* Augustnak hívni, egy pillanatra megáll, és rám mered az üres tekintetével.

Úgy bámul, mintha az az engedelmes kiskutya lenne, akinek Oleander hiszi. Mintha haragudna rám, amiért ő nincs itt, és nem térdel le előtte, hogy elhalmozza a szeretetével.

Úgy bámul, mintha pontosan tudná, hogy valami nincs rendjén.

– August még mindig baszakodik veled Oli miatt? – kérdezi Gryphon mögém lépve.

Most, hogy ez a lény behódolt Oli előtt, ő is merészebben viselkedik, és kevésbé óvatos a jelenlétében.

– Hogy ki? Ja, igen. Valami itt... nem stimmel. Tartsd nyitva a szemed, és maradj a közelemben!

Gryphon vigyorogva nyugtázza, hogy nem nevezem meg a teremtményemet, és élvezi, hogy Oli távollétében is húzhatja vele az agyam. Ez új, ugyanakkor mégis teljesen rávall.

Ezentúl meg fog gyűlni a bajom Gryphonnal, különösen, ha Oli továbbra sem pecsételi meg rajta kívül mással a köteléket.

Erőszakkal kell elterelnem erről a gondolataimat, mert ha rajtam múlna, képes lennék napokig ezen rágódni. Lehet, hogy áldásként kellene tekintenem arra, hogy folyton megbeszélésekre kell járnom. A tanács minden időmet leköti, így aztán nem kell folyton a rejtélyes kis horgonyunkon törnöm a fejem, aki talán mégis jó okkal menekült el előlünk.

Megint kinyújtom a kezem a teremtményem felé. Lássuk, melyikünk akarata erősebb! Végül ő törik meg.

Hangtalanul felhorkant, és egy pattanó hang kíséretében visszaolvad a testembe. A kötelékem felkapja a fejét, nem örül, hogy térdre kényszerítik. Nagy levegőt veszek, miközben Gryphon kiabálva utasításokat kezd osztogatni az embereinek.

Nox nem parancsolja vissza magába a teremtményeit, de ők egyébként is mindig engedelmeskednek a gazdájuknak. Elkezdi átfésülni a sátrakat, az Alfa egység tagjai pedig boldogan a nyomába szegődnek. Még mindig óvatosak, viszont már nem gyökerezik földbe a lábuk, mint az én szörnyetegeim közelében. Az enyémekek nagyobbak, és szemmel láthatóan teljesen féktelenül tombolnak, ezért mindenki levonta a következtetést, hogy kurvára az a legjobb, ha távol tartják tőlük magukat. Nekünk egy szót sem kell szólnunk.

Gryphon az új helyettesével, Harrisonnal lát neki néhány kisebb sátor átkutatásának. Már tudjuk, hogy azokban laktak az Ellenállás magasabb rangú vezetői. Harrison kiválóan képzett láng, Arthur Rockelle fia. Egész életében hűséges volt hozzánk, nem lep meg, hogy rá esett Gryphon választása, amíg Kieran Olanderre vigyáz.

Nox után megyek a kínzósátorba.

Ő mindig azokat a helyeket keresi fel először, ahol ki szokták vartatni az új foglyokat. Saját maga kutatja fel az ott dolgozó férfiakat és nőket, és gondoskodik arról, hogy nagyon fájdalmas és csúnya halált haljanak a keze

által, mert nem tudná elviselni, ha egyszerűen egy golyót kapnának a fejükbe.

Mint ahogy én sem.

Csakhogy én nem vagyok olyan buzgó, mint ő.

Megtaláljuk az öröket, egy empatát és két neurót. Hiába bújnak egymáshoz, hiába pusmognak arról, mihez kezdjenek, rideg érdeklődéssel nézem végig, ahogy Nox a tenyerét maga elé nyújtva elindul feléjük. Egyre jobban kiütözköznak a bőrén az átkunk sötét foltjai, miközben a fülünket megtöltik az áldozatainak sikolyai.

Nox szeret játszani az étellel, mielőtt hagyja torkoskodni a rémálmait.

Egy órával később azzal a biztos tudattal ülünk be a furgonba, hogy az Ellenállás itt tartózkodó tagjai mind halottak. Gryphon ráparancsol a sofőrre, hogy indítsa be a motort, aztán elindulunk, hogy találkozzunk a többiekkel. Térdtől lefelé mindegyikünk csupa vér.

A Bravo egység itt marad, hogy átszállítsa a kimenekített fenoméneket a saját táborainkba. Ott már nem fogják szurkálni és böködni őket, hogy kiderítsék, milyen eszement küldetésekben lehetne hasznukat venni. A mi táborainkban kezdődik el az a hosszú folyamat, aminek során megpróbáljuk elfeledtetni velük azt a sok agymosást és kínzást, amit az elrablásuk óta el kellett szenvedniük.

Néhányan meg fognak halni.

Nem örülök ennek, soha nem is örültem, de néha olyan nagy kárt okoznak bennük, hogy abból már nem tudnak felépülni.

Nagyot sóhajtvá hátradöntöm a fejem. Jólesik, hogy egy percre nem kell megbeszéléseken és politikai játszmákon gondolkodnom. Egyáltalán nem akartam hátrahagyni a horgonyomat, főleg miután fény derült az Ellenállás mesterkedéseire. De kétségbeesetten szükségem volt arra, hogy megszabaduljak mindattól, ami azal jár, hogy én vagyok North Draven tanácsos.

Egyébként is faszágnak tűnik az egész. Mintha csak homokot szitálnék az ujjaim között, miközben felperszelődik körülöttünk a világ.

William tudta volna, mit kell tenni ebben a helyzetben. Nekem ez soha nem fog úgy menni, mint neki.

Ötven fenomént tartottak fogságban ebben a táborban, és közülük harmincnolcat sikerült élve kimentenünk. Rémesen sokan meghaltak, és minden más esetben fejek hullának tizenkét fenomén elvesztése miatt, viszont az ehhez hasonló felderítő műveletek során tizenkét áldozat átlagosnak számít.

Eddig még soha nem adatott meg, hogy mindenkit élve kihozzunk egy táborból. Mindig az Ellenállók vannak túlerőben, ezért mi védekezésre kényszerülünk. Ez a legnagyobb gyengeségünk, és emiatt túl sok vér folyik. A terepen könnyebb megemészteni a számokat, mert olyankor látom, hogy a bevetési egységek mindent megtesznek azért, hogy kordában tartsák az agymosott

áldozatokat, mielőtt veszélyt jelentenének magukra vagy másokra, de amikor az irodámban ülve megkapom a jelentéseket, a számok megsebzik a lelkemet. Bármit teszünk, az soha nem elég.

Ezeknek a borús gondolatoknak köszönhetően majdnem elkerüli valami a figyelmemet.

Azzal kezdődik az egész, hogy Gryphon az ujjaival dobol a bőrlészen, így próbálja levezetni a feszültségét. Nox arca nyugalmat sugároz, ami nem sokszor fordul elő, és mindig csak azután, hogy kielégítette a vérszomját, ám ez a nyugalom lassacskán kezd szertefoszlani, és újra elmélyül a két szemöldöke közötti árok.

Vér és fájdalom.

A kötelékem egész nap a fülembé duruzsol. Azt ecsegteli, milyen sötét és véres dolgokat művelne az összes ellenállóval, akit ma látunk. Emiatt nehezebben veszem észre, hogy rajtam is úrrá lesz az a feszültség, ami a két másik társamat is hatalmába kerítette, de amikor elkapom Gryphon rosszálló arckifejezését, megpróbálom számba venni a saját érzéseimet.

Az ingerültségtől megfeszül a bőröm, mintha szorosabb lenne, mint tíz perccel ezelőtt, és nyugtalanság fog el. Egy újfajta feszültség éled bennem, ami eddig teljességgel hiányzott. Történik valami a horgonyunkkal.

Oleanderrel.

Az ilyen jellegű küldetések előírásainak megfelelően nincs nálam telefon. Próbálok nem rémülni és kétségbeesettnek hangzani, amikor megszólalok.

– Gryphon, lépj kapcsolatba Oleanderrel! Tudni akarom, hogy pontosan hol van!

Ő még mindig a homlokát ráncolva rám villantja a tekintetét. Egy pillanattal később elkáromkodja magát, és elfehéredő szemmel használni kezdi a képességét.

Ennél több nem is kell ahhoz, hogy egyértelművé váljon, a félelmeim beigazolódtak. Történik valami. Hiába a távolság, ami elválaszt bennünket, érzem Oleandert a bőröm alatt. Nem számít, hogy még nem pecsételtük meg a köteléket, ott van a véremlen és a lelken legeldugottabb, legsötétebb bugyraiban is.

Egyre jobban elhatalmasodik rajtam a rémület.

Nox minket fürkészt. A társaságunkban nem színlel közönyösséget, és amikor Gryphon megint szitkozódni kezd, ő is megszólal:

– Hol van Oleander? Megint a mérgező kis horgonyunk után fogunk koslatni?

Gryphon rá sem hederít, csak előveszt az adóvevőjét. Fogalmam sincs, hogyan képes figyelmen kívül hagyni az öcsémet, mert legszívesebben még én is ráförmednék Noxra, és biztos vagyok abban, hogy egy kötelékhorgonynak ezerszer rosszabbul esik az ilyesmi. Gryphon nem kap választ, ezért kicsatolja a biztonsági övét, és a kocsi elejébe megy a telefonjáért. Elfehéredett arccal ül vissza mellénk.

Nagy levegőt veszek, és elkezdek tíztől visszafelé számolni, hogy ne veszítsem el az önuralmam, és megakadályozzam a kötelékem megvadulását.

– Nem tudom elérni Kierant – vallja be Gryphon.
Egyre jobban ráncolja a homlokát. Legszívesebben kinyújtánám a kezem, és addig fojtogatnám, amíg választ nem ad a kérdésekre. Ez szintén azt jelzi, hogy rosszra fordultak a dolgok, mióta eljöttünk a házból.

A kötelékem vérszomjasan vergődik bennem.

– Oleander sem veszi fel. Hívd fel Gabe-et és Bassingert! – vakkantja Gryphon, miközben odadobja nekem a telefonját.

A halántékához nyomja a tenyerét, mintha hasogatna a feje.

Nox rám néz, a tekintete arról árulkodik, hogy kész kirángatni a sofőrt az ülésről, hogy a másik irányba hajtson.

– Mi a baj? – faggatom Gryphont. – Miért vágsz olyan képet, mintha mindjárt idehánynál?

– Mert hiába erőlködöm, nem jön tőle válasz, egyszerűen... nincs ott. Nem az a baj, hogy nem akar tudomást venni rólam, hanem hogy valami az útjában áll. Valami nem stimmel. Hívd fel Gabe-et most *azonnal!*

Csakhogy a két másik horgonyon kívül más is szemmel tartja Oleandert.

Elkezdem bepötyögni a számot. Nox szeme elfeketedik, miközben segítséget kér... *Brutustól*. Mintha ő jelentené az egyetlen mentőmellényt az óceán közepén, ahol mindannyian hanykolódunk.

– Életben van – közli. – Lélegzik. Mást nem nagyon látok, de a lény vele van, és ő képes mindenkit felemész-

teni, aki a közelébe merészkedik. Vegyél nagy levegőt, Gryph! Oleander életben van.

Gryphont nem villanyozza fel a hír.

– Jó, de hol a picsában van? Kurvára ne mondd, hogy nyugodjak meg, amikor megint eltűnt!

Vége kicseng a telefon, és amikor Gabe felveszi, Bassinger acsargását hallom meg először.

– *Most* már hajlandók vagytok felhívni minket? Kurvára elképtetek vele!

Gryphon rám néz. A tekintete üveges, a szeme kidülled, mert megerőltette magát, miközben próbált kapcsolatba lépni a kötelékhorgonyával.

– Mi a fene történt? – kérdezem a telefonban. – Alig tizenkét órája léptünk le...

– Hol a fenében van Oli, Bassinger? – szakít félbe Gryphon háborogva. – Ha visszamegyek, a torkodon keresztül fogom kitépni a kibaszott gerincedet, ha bármi közöd van a dologhoz!

Bassinger vadul felhördül:

– A faszszopó helyettesed elvitte valahová, és kurvára nem jöttek vissza azóta. Megöllek, bazmeg, ha Olinak bármi baja esik! Azt a seggfej Blacket is kibelezem!

